

Svajonų
ROMANAI

Romantika

GEROS
NUOJAUS
KLUBAS

NICOLA MARSH

Vintažo karalienė

9,40 Lt / 2012 kovas-balandis

Knjvite.lt

Nicola Marsh

VINTAŽO KARALIENĖ

Romanas

Versta iš Nicola Marsh,
Girl in a Vintage Dress, 2011

© Nicola Marsh, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė–Aleliūnienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-530-9

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Kai Čeisas Eteridžas įsuko į Erolio gatvę, plaukeliai jam ant sprando akimirksniu pasišiausė.

Važiuoti Šiaurės Melburnu, rajonu, kadaise vadintu namais, buvo gana nemalonu, bet šioje gatvėje slypėjo ne vien seniai užgniaužti prisiminimai.

Erolio gatvė simbolizavo viską, nuo ko jis bėgo, ką norėjo pamiršti.

Tačiau dabar jis stūmėsi per eisimą, ieškojo vietos sustoti, stengėsi susitelkti į kelią ir nusikratyti prisiminimų, kurie keitėsi jo galvoje tarsi antrarūšio filmo pakartojimas.

Štai jis važiuoja dviračiu Ardeno gatve pažiūrėti mėgstamos futbolo komandos *Kengūros* treniruotės, eina į vietos pradinę mokyklą, pasiima Kerę iš draugės: ne blogi prisiminimai, o momentinės praeities nuotraukos. Praeities, kai jis užaugino Kerę ir nuo mažumės prisiėmė per daug atsakomybės. Praeities, užpildytos priešpiečių į mokyklą ruošimu, namų darbų tikrinimu ir vakarienių gaminimu. Praeities, kur jis neturėjo galimybės pabūti vaiku.

Iš to išėjo ir šis tas gero. Kerė jį dievino ir tas

jausmas abipusis. Dėl sesers jis padarytų bet ką, būtent todėl čia ir atvažiuo.

Statydamas jaguarą į geriausią automobilių stovėjimo aikštelės vietą jis stengėsi nekreipti dėmesio į jam neįprastą nerimo dilgčiojimą pilve. Jis nervinasi? Juokinga – tai paliudytų bet kuris jo įmonės *Dazzle* darbuotojas.

Uždirbti milijonus? Šturmuoti pramogų verslą? Būti geriausiam darbe? Visa tai padarytų užsimerkęs. Jis neturėjo laiko jaudintis, tačiau žingsniuodamas atnaujinta Erolio gatve, pilna madingų kavinių bei butikų, ir visiškai nebe-panašia į tą, kurią jis prisiminė, Čeisas jautėsi šiek tiek sunerimęs.

Nors buvo gana sunku vėl sugrįžti į šią vietą, tačiau apsilankymas prašmatnioje vintažinių daiktų parduotuvėje, norint surengti sesers mergvakarį, priverstų sudrebėti net tvirčiausius vyrus.

Pasigirdo pyptelėjimas ir viena akimi žiūrėdamas į išmanųjį telefoną jis atsakė į asmeninės padėjėjos žinutę, o kita stebėjo parduotuvių vitrinas, kol pamatė, ko ieškojęs.

Rinkis retro.

Saldžiai rausvos spalvos užrašas raitytu šrifto batelių, skrybėlių ir lūpdažių fone – jis mie-

liau atsidurtų kitoje vietoje, bet reikėjo sutvarkyti reikalus, o tą daryti jis mokėjo.

Žaibiškai surinkęs dar vieną žinutę Džerei, jis užpakaliu stumtelėjo duris ir įėjo į parduotuvę mintyse skaičiuodamas prekybos pelningumą ir naujus terminus, kad atsakytų į kitą itin darbščios padėjėjos klausimą.

Virš galvos skimbtelėjo mažytis varpelis, bet Čeisas nepažvelgė aukštyn, nes raukėsi skaičiuodamas Džerės atsiųstą atnaujintą šio vakaro modelių agentūros atidarymo svečių sąrašą.

- Atsiprašau.

Jis iškėlė pirštą parodydamas, kad jam negalima trukdyti, kol sprendžia savo reikalus.

- Čia negalima naudotis mobiliaisiais telefonais.

Turėjo numanyti. Parduotuvė, prekiaujanti retro stiliaus daiktais, tikriausiai gyvena viduramžiuose.

- Palaukite minutėlę...

- Atsiprašau, retro taisyklės.

Jam nespėjus atsakyti mergina ištraukė telefoną iš rankų, ir jis pagaliau pakėlė žvilgsnį pasirošęs išbarti įžūlią pardavėją.

- Kaip drįstate...

Tačiau žodžiai sustingo lūpose, nes piktas jo

žvilgsnis susidūrė su didžiausiomis ir švelniausiomis kada nors matytomis rudomis akimis, įrėmintomis *neteisėtai* ilgomis blakstienomis, suteikiančiomis veidui trapumo.

Nedaug žmonių drįso jam pasipriešinti, jau nekalbant apie maždaug metro šešiasdešimt penkių centimetrų ūgio dailios figūros blondinę, kuri su garbanotais plaukais, surištais skarele, derančia prie taškuoto šokių sijono, atrodė lyg ką tik nužengusi iš šeštojo dešimtmečio.

- Drįstu, nes esu savininkė, o taisyklės yra taisyklės.

Mergina įsidėjo išmanųjį telefoną į šoninę pūsto sijono kišenę ir jai pakako įžūlumo nusišypsoti.

- Atgausite prieš išeidamas. Taigi, kuo galiu padėti?

Čeisas susiraukė ir jau ketino pareikalavęs gražinti telefoną išžygiuoti lauk (nesvarbu, jog reikėjo surengti Kerei mergvakarį), kai už tušu paryškintų blakstienų išvydo žybtelėjusią baimę.

Nors ir narsiai apsimetusi griežta, šių blizgučių savininkė nemėgo vaidinti valdingos piktos viršininkės. Jis tą suprato, todėl nusileidęs su-

grūdo rankas į kišenes ir apsidairė norėdama apžiūrėti parduotuvej.

Jo pojūčius užtvindė spalvų šėlsmas: netikros rausvos rožės, pritvirtintos prie juodų moteriškų skrybėlaičių, oranžinės ir žalsvos pirštinės, sukrautos gėlėtose dėžutėse, smaragdinės plunksnų boa, uždėtos ant aksomu aprengtų manekenių, ir gelsvi turkiško rašto šalikėliai – tik maža dalelė prekių, užgriozdinusią kiekvieną parduotuvės kampą ir užkaborį.

Išlavintam Čeiso žvilgsniui labiau patiko šiuolaikiškos aptakios baldų ir drabužių linijos, tad ši vieta atrodė kaip baisiausias košmaras.

- Ar ieškote ko nors konkrečiau? Drabužio? Aksesuarų? Ko nors ypatingo žmonai?

- Neturiu partnerės, – atsakė jis; nuo žvalgydami po neįtikėtiną gėlių, klosčių, plunksnų, blizgučių, suknių ir neskoningų mažmožių, žibančių po prigesintais šviestuvais – vienintelė duoklė dvidešimt pirmajam amžiui visoje parduotuvėje, – kratinį, galvą ėmė skelti veriantis skausmas.

- Ak. Aišku. Na, mes aptarnaujame visus, – ištarė mergina, žemame jos balse nuskambėjo žaismingumas, kai ji įvertino jo dydį, o Čeisas pasipiktinęs pasipūtė.

- Atėjau čia ne dėl savęs.

- Nėra ko gėdytis. Galite pasimatuoti viską, kas jums patinka.

Čeisas išsižiojo, paskui stipriai susičiaupė. Per savo gyvenimą jis buvo palaikytas daug kuo, tačiau transvestitu – nė karto.

- Ar jūs visada tokia tiesmuka su klientais?

- Tik su nepaklusniais.

Jos veidą nušvietė padrašinanti šypsena, uždegusi akyse žiburiukus ir iš paprasčiausiai dailios pavertusi ją gražia.

- Na, man nemalonu susprogdinti jūsų sugebėjimo parduoti burbulą, bet moterys, su kuriomis susitikinėjau, neabejoja mano vyriškumu, todėl būčiau dėkingas, jei ir jūs nedvejojumėte.

Ji nuraudo ir išblėsus šypsenai nusuko akis į šalį, tačiau jis spėjo dar kartą pastebėti šmėkstelėjusį pažeidžiamumą, kurį matė anksčiau.

Moterys, kurias jis pažinojo darbe ir kitur, niekada neparodydavo esančios pažeidžiamos. Jos pasitikėjo savo talentais ir savimi, žinojo, ko nori, ir nebijojo to griebti abiem rankomis. Ši mergina taip skyrėsi nuo jų, kaip dabartinis jo gyvenimas nuo praeities, tačiau kažkuo ji

labai sudomino.

Jis visada pasiklio­vė instinktais, o dabar jie liepė prieš pasamdant šią moterį pasidomėti, kuo ji gyvena.

Ji atsikrenkštė.

- Na, jei jau išsiaiškinome, kad neieškote oranžinės kasdienės trečiojo dešimtmečio suknelės, kuo galėčiau jums padėti?

Čeiso lūpų kampučiai trūktelėjo, nes ji vis dar nužiūrinėjo jį dvejojančiu žvilgsniu, tarsi manydama, kad jai nususukus jis ims ir įlįs į apatinį sijoną iš tiulio.

- Girdėjau, rengiate gimtadienio vakarėlius.

Ji linktelėjo, milžiniška virš kaktos prisegta garbana sulingavo.

- Teisybė. Galime pakeisti įvaizdį, perrengti senoviškais drabužiais, surengti fotosesiją. Moterims tai labai patinka.

Ji stabetelėjo ir jos putlios, raudonai padažytos lūpos išlinko į drovią šypsena.

- Ir kai kuriems vyrams.

Jis pasijuto jai besišypsas, nors iš tiesų norėjo išrėžti: *Gal jau gana abejoti mano vyriškumu?*

- Ar tai tiktų mergvakariui?

Jos akys nušvito.

- Be abejo. Kelios valandos pramogų būsimai nuotakai...

- Aš galvoju apie savaitę.

Vienas tobulai išpešiotas antakis pakilo.

- Savaitę?

- Taip.

Čeisas žingsniavo po parduotuvę: vienur pakeldamas blizgantį plaukų segtuką, kitur kilstelėdamas taškuotą šalikėlį - jo tai netraukė, bet žinojo, kad Kerė susižavėtų kiekvienu daikčiu.

O Kerei jis duos viską, ko tik ši užsigeis. Ji vienintelė visus tuos metus buvo šalia - jei jam augant jos nebūtų... Jis užgniaužė virpulį.

- Leiskite išsiaiškinti. Norite, kad surengčiau savaitės trukmės mergvakarį?

- Aha.

Priblokštas daugybės daiktų, išdėliotų ant visų laisvų paviršių, jis stabtelėjo prie prekystalio, nukloto krepšeliais su moteriškais reikmenimis ir lankstinukais.

- Tai neįmanoma.

- Nėra nieko neįmanomo, - pareiškė Čeisas stebėdamas, kaip ji knibinėja manekeną pataisydama platų diržą ir išlygindama sijoną. - Tinklapyje pasižiūrėjau jūsų kainas. Galiu

padvigubinti valandinį atlygį ir apmokėti visas transporto išlaidas.

Merginos akys išsiplėtė, ir Čeisas žinodamas, jog pasiūlymas pernelyg geras, kad ji atsisakytų, tęsė:

- O kaip generalinis *Dazzle* direktorius - esu tikras, girdėjote apie šią įmonę, - galiu asmeniškai rekomenduoti jus būsimų renginių organizatoriams, kuriems reikės šviežių mados vėjų.

Ji ryžtingai žiūrėjo į jį didelėmis rudomis akimis ir jam pasidarė keistai nejauku.

Ji neskubėjo čiupti pasiūlymo, tad Čeisui teko imtis atsarginio plano - meilikavimo.

Bet čia susidūrė su kliūtimi: jis net nežinojo merginos vardo, o paklausęs dabar tikrai pralaimėtų.

- Tai ką pasakysite?

Ji išsitiesė, rankos mostelėjimu atmetė šviešias garbanas per pečius ir įbedė į jį žvilgsnį, nemažai pasakantį dar prieš jai praveriant burną.

- Dėkoju už pasiūlymą, bet mano atsakymas - ne.

Antras skyrius

Lola nemėgo nurodymų. Augdama iki soties prisiklausė jų iš motinos – *Mis Australija* finalininkės – ir manekenės sesers.

Rinkis tiesaus kirpimo džinsus, ne prigludusius.

Nesivilk trapecijos formos sijono, su juo tavo užpakalis atrodo didelis.

Dažykis koralo spalvos lūpdažiais, o ne rausvais – atrodai išblyškusi.

Nurodinėjimai visada priversdavo ją įsitempti, todėl tą akimirką, kai aukštas tamsiaplaukis ponas Valdingasis įžengė į jos teritoriją nesilaikydamas taisyklių, ji buvo pasiruošusi mūšiui.

Rinkis retro nebuvo vietos mobiliesiems telefonams ne be reikalo. Senoviškos aplinkos atkūrimas buvo būtinas jos verslui, o turint omenyje, kad tų pragariškų prietaisų tais laikais nebuvo, ji įvedė taisyklę nesinaudoti jais parduotuvėje, kuri buvo jos pasididžiavimas ir džiaugsmas.

Lola negalėjo pakęsti nepertraukiamo zvimimo, skambėjimo ir tarškėjimo žmonėms maigant miniatiūrines klaviatūras taip, tarsi nuo to priklausytų jų gyvenimai.

Kaip galima neatsiplėšti nuo telefono tokio grožio apsuptyje... Lola perbraukė ranka velvetinę ryškiai raudoną vakarinę penktojo dešimtmečio suknelę, mėgaudamasi ištaigingumu ir laikui nepavaldžia elegancija; perbėgo pirštais gėlėtu šilkinio šalikėliu, kuris, ji galėtų galvą guldyti, papasakotų nemažai istorijų apie tuos, ant kurių kaklų per tiek metų buvo ryšėtas.

Ji nužvelgė deimantines batų sagtis, raudonus skirtingų firmų lūpdažius, žavingus plaukų aksesuarus, linksmai styrančius ant klasikiniu stiliumi aprengtų manekenu galvų.

Kiekvienas daiktas parinktas su meile, vilian-tis, kad kitam savininkui jis suteiks tiek pat džiaugsmo, kiek suteikė jai jį suradus. Ar gali žmogus, apsuptas šių nuostabių praeities lo-bių, nejausti pagundos?

- Man reikia atsakymo.

Lola grįžo iš svajonių ir nužvelgė neišmanėlį, kuris neįvertintų vintažinių drabužių, net jei šie nuslystų nuo manekeno ir užsirangytų ant jo gana įspūdingo kūno.

To paties įspūdingo kūno, dėl kurio ji norėjo bėgti, pasislėpti galiniame kambaryje ir leisti su juo kalbėtis lmei....